

на това или, може би, пожелали да видят война, та тръгнали на походъ заедно съ перситѣ. Когато всички се върнали дома здрави и читави — тѣ били шестима —, баща имъ за тая вина имъ извадилъ очитѣ. Това имъ било възмездието.

11. *Произходъ на македонската царска династия.*

VIII 137. Пердикасъ, прадѣдо на тоя Александръ⁸⁹⁾ въ седмо колѣно, спечелилъ властта надъ македонцитѣ по слѣдния начинъ. Отъ Аргосъ избѣгали при илирийцитѣ трима братя отъ потомцитѣ на Темена: Гаванесъ, Аеропъ и Пердикасъ; отъ Илирия минали въ горня Македония и дошли въ града Лебея⁹⁰⁾. Тукъ тѣ слугували на царя срѣщу запла̀та; единиятъ пасѣлъ конетѣ, другиятъ — воловетѣ, а третиятъ, най-младиятъ, Пердикасъ — дребния добитѣкъ. Жената на царя самичка имъ варѣла ядене, защото въ старо врѣме и владѣтелитѣ били бѣдни откъмъ пари, а не само простолюдието. Всѣки пжть, когато се пекѣлъ хлѣбътъ, на малкия Пердикасъ хлѣбътъ ставалъ двойно по-голѣмъ отъ първоначалния си размѣръ. Понеже това ставало постоянно, царицата обадила на мжжа си. Послѣдниятъ, като чулъ, досѣтилъ се, че това е чудо, което прѣдсказва нѣщо велико. Той повикалъ наетитѣ си слуги и имъ казалъ да напуснатъ страната му. Тѣ му отговорили, че е справедливо да си получатъ платата, па тогава да си отидатъ.

Царътъ, когото божеството лишило отъ разсѣдѣкъ, като чулъ за платата, посочилъ на слънцето, чиито лжчи прониквали въ кжщата прѣзъ комина и казалъ: „ето достойна за васъ плата, която ви давамъ“. По-старитѣ братя Гаванесъ и Аеропъ, като чули това, останали поразени; а малкиятъ, който случайно ималъ ножъ, казалъ: „приемаме, царю, това, що давашъ“ и съ ножа си обчърталъ на пода слънчевата свѣтлина, слѣдъ което заребалъ три пжти отъ лжчитѣ на слънцето въ пазухата си⁹¹⁾ и се отда-лечилъ заедно съ братята си.

138. Слѣдъ като се отдалечили, нѣкой отъ свитата на царя му обяснилъ, какво значи това, което сторило момчето и

⁸⁹⁾ Александъръ I (498—454 пр. Хр.).

⁹⁰⁾ Лебея, неизвѣстно мѣстоположение.

⁹¹⁾ „Съ тая церемония Пердикасъ влиза въ притежание на огнището, дѣто падали слънчевитѣ лжчи и слѣдвателно на цѣлата собственост на царя; освѣнъ това взима слънцето за свидѣтель и поржчителъ на придобитата собственост върху кжщата и страната“ (Stein).